

Елена Павлова

МОЯТ ЖИВОТ

Виждах му вече края. Час-два работа още... порових отсъстващо из пръснатите по бюрото кутии, без да откъсам поглед от монитора. Не намерих цигари. На дъното на чашата се беше утаило студено кафе, по повърхността му плуваха сметанени съсиреци като останки на отдавна починали бели мечки.

С недоволство натиснах сейва. Десният ми крак се беше схванал, и някакъв мускул от дясно под мишницата също ме прерязваше, червата ми се бунтуваха, плакаше ми се. На автопилот се затътрих към банята, оправих си в движение косата и се плъснах на тоалетната чиния.

Горещото топло, течащо мазно в чинията, не ми донесе облекчение. Червата продължаваха да ме свиват; лениво се запитах колко ли време не съм ял нормална храна. В смисъл НОРМАЛНА. Май откакто не бях на работа? Какво му се чуда тогава?

Пуснах водата, завлякох се в стаята, намъкнах си тениската, теглих си четка на гривата и си пяхнах няколко кинти в джоба. Време беше за разходка.

Напречният коридор беше празен – добре, точно сега не ми пука за съседите – и първите минувачи срещнах чак край тунела на транскуполната совалка. Свих успоредно на него по променадата, както му викат; от едната ти страна е силовото поле на купола и виждаш заплашителния океан, от другата – дебелия вътрешен шлюз. Стотина метра по-нагоре, ето ти го и кафенето: пет масички изнесени на тротоара.

– Както винаги? – попита русата кучка на тезгяха.

Кимнах и си забърсах вестника, не паперката на пълзачите, а центърджийския „Нюз“; май сме малцинство в тази секция, дето го четем.

С кафето със сметана и новата кутия цигари се посадах на обичайната си маса в дъното, преметнах крак върз крак – изкуствената глезена става на десния почти не работи – и разгърнах „Нюз“. Винаги го чета отзад напред; спортните страници не ме интересуват, а нямам никакво намерение да отварям направо на обявите... достатъчно съм изпаднал, но защо всички да го виждат?

Срещнахме се на Площада. Как да му обясня на Корблис колко ми е мъка да се намирам тук... и че ми е кажи-речи час и половина пътя в едната посока? Любимо място за висене; някога и аз висях тук с останалите хлапета, преди да ме емне вълната. Шансът да срещна някого от КТ-то не е малък; шансът да ме познаят обаче е. Подръпвам си почти чистата тениска и махвам на Корблис.

– На кафето зад ъгъла? – предлага той с неангажиращ тон. – Какво да ти взема?

Как да му кажа „сандвич“ или „бира“?

– Ми, кафе! – свивам рамене. По дяволите, той дори не знае, че го пия предимно със сметана; поне за захарта се досеща.

Паля цигара, докато си чакаме кафетата; той неодобрително смръщва вежди. Не ми пука, всъщност и на него. Подава ми малкия бял плик с парите – в брой. С такива като него никога на кредитка... е, какво пък, на Стената и без друго вървят кешовите размени.

Мълчим.

След малко ми подава и папката с новите задачи.

– Дългия ги върна, каза че били прекалено... хмм... за него – появява. – Ако мислиш, че...

Прелиствам разпечатките... никога дискове при такива като него; винаги на хартия. Това не влиза в Трансет, докато не е изпълнено. Преглеждам отгоре-отгоре нещата. Знам го Дългия, но не знам защо ги е върнал. Нищо гнусно в задачата; най-вероятно ще се справя малко по-зле от него, падам си мърляч, но ще бачка, а това му трябва на Корблис.

– Седмица за правенето, седмица за редакцията? – предлагам му.

Кима и ми дава и чекмеджето.

И толкоз.

Никога незаангажиращи разговори с такива като него; на тях не им пука кой стои зад акъла, дето им свършва работата... на мен пък не ми пука какъв живот водят те. Не искам и да знам. Допиваме си кафетата и се разделяме – той съзнателно ме изчаква да тръгна и после се отдалечава в противоположната посока. Гадно потайно копеле!

Най-сетне стигам до страницата с обявите. Текстът присветва по тънката хартия. Правя се, че не ми е кой знае колко интересно, а просто съм съзнателен читател... глупости. Все още тихо се надявам, че някъде, на някого, ще му потрябва бачкатор тъкмо като мен, специалист с поне едно от уменията, които владее. Наистина се надявам. Всъщност, би трябвало чудесно да знам, че няма да стане така: миналата година изкарах същите два месеца безплодно ровичкане в „Нюз“ и в Нета, докато накрая ме ангажира корпорацията чрез Дейви. А още по-преди това цели две години си бачках на черно...

Естествено, няма обява като за мен. Търсят се секретарки, търговски пътници, черноработници, метаморф-програматори, хардуеристи...

Интеркуполна компания наема представител за седалището си тук, обаче искат медик-хирург със стаж в механичните имплантации. Трудова борса издирва за свой клиент силови инженери. „Искате ли да спечелите много пари? Ако можете да стреляте, обадете се на...“.

Довършвам вестника – стандартните политически дивотии, пространно интервю с Маруша Хелбаунд, пресни новини из живота на центърджиите, какво казал нашият любим кмет на интеркуполната среща на високо ниво; ще преустройват западния сектор на Стената. На първа страница виси статия за транскуполната совалка, жертва на атентат, де то се била забила в 787-ми снощи.

Допивам си кафето, гася си фаса, прибирам се по променадата. Срещам групичка от местните Отмъстителчета, но ме подминават като крайпътен знак; първо, не съм им лъжица за тяхната уста и второ, прекалено популярен декър съм в района. За момент болезнено ми се приискава да се заядат с мен, та да стане тупаник... но, като се замислиш, вече съм кажи-речи на тридесет, нямам модерни приставки и нищо чудно вместо аз да натупам тях, да стане обратното.

С новата кутия цигари се посаждам пред компютъра. Червата ми продължават да се бунтуват от време на време, левият глезен праща някакви объркани сигнали нагоре към невронната платка... пъхам разсеяно кичур коса в устата си и пак потъвам в разработките на Корблис.

Когато влязох да следвам КТ, честна дума, вяра нямаше да хвана, ако някой ми беше заявил, че след десетина години ще живея на Стената. Баща ми печелеше добре, имахме вила на Северните провинции, където нашите ме водеха всеки уикенд, бях завършил блестящо училище... предричах си светкавична, бляскава кариера и офис някъде по горните нива на Центъра, с достъп до най-добрите промишлени машини, супер работа, секретарка с ей такива цици и прочие екстри.

И когато напуснах университета три години по-късно, отвратен до дупка от празноглави преподаватели и тълпоумни колеги, пак си предричах добра кариера... към три години просто си бачках у дома, най-вече на вилата. След което ей-тъй на, внезапно, райските порти се отвориха – не ме питайте защо, но търсенето на специалисти по базово 3D програмиране скочи до небесата и можех дори да избирам за коя компания да работя!

Три месеца в „Стар индъстрис“, след което с две от момчетата си основахме „Кронос текнолджи“... боже, какви велики времена бяха!

Добре де, работехме под шапката на „Стар“, но бяхме свършено самостоятелни. Теглих им един шут на нашите, наех си стая почти в Центъра; бяхме седмина в „Кронос“, наблъскани в малко офисче с място само за трима; обикновено вътре беше задимено – лисици да ловиш, компютрите сияеха и пицяха, в автобарчето винаги имаше бира и сандвичи, работата спореше. Запълнихме си пазарната ниша съвсем успешно и всичко вървеше по мед и масло. Планирах да си наема квартира на горните нива, запознах се с мацка с ей-такива цици, татко умря...

След като една седмица ни бавиха кредитките, Дейви отиде в „Стар“ да намекне меко, че щом нашата компания им прави 20% от общия оборот, най-добре да бъдат по-любезни с нас. Добре си спомням онзи следобед – бяхме приключили с бачкането, с по бира в ръка лениво обсъждахме новите трейлъри на игрите. След малко сигурно щяхме да се хванем на някоя стрелялка... Дейви отвори вратата. Изглеждаше... странно.

– Дотук бяхме, момчета – каза.

Гледахме го изумени.

– Дотук сме – повтори. – Кой каквито проекти е правил, ще му се плати. И край.

– Ама как? – посмя да се изуми Роджър. – Тъй де, нали...

Дейви просто сви рамене.

Дописах последния ред, блъснах сейва, прехвърлих всичко на чек-меджето и проверих набързо да не би нещо да е останало в системата. Не беше. Извадих кутията с диска и включих транснет-връзката на компютъра. Уф, край.

Добре де, оставаше ми и да редактирам програмата, че работи, това ясно, но трябва да я почистя и да я направя наистина бърза, и прочие, но засега стига толкова. Нека поотлежи... имам още десет дни до предаването ѝ. Важното е, че си бях заработил джобните за месеца и можех с чиста съвест да ходя да проливам кървава пот от утре.

Отскочих до кухнята да взема бира – няма такива екстри като автобарче в стаята тук на Стената – и се жакнах пак. Чисто удоволствие е безбрежният Транснет да се разстеле пред очите ти и в главата ти, след като втори ден си цамбуркал само в малката си домашна системка.

Две години бачках на черно – през първата имаше много работа за базови 3D-та; към края ѝ дойде модата на метаморфистите. Мога да

метаморф-програмирам... просто не съм добър. И в базите съм мърляч, но там, стига чудото да работи, никой не го е грижа... метаморфистиката изисква неща над нивото ми. Тъй че в края на годината се оказа, че едва връзвам двата края и имам само един постоянен работодател, който за нещастие бавно затъваше. Какъв ли избор имах? Намерих си удобно местенце във ВК-парка – майтап на майтапите, грижах се за няколко сребърни акули, а не да се жаквам в тях – и се преместих наблизко; новата ми квартира беше почти на Стената... но мъничко извън нея. Така можех да си бачкам за собствено удоволствие и да не завися от пазара; някъде по онова време се намерихме и с Корблис; плащаха ми малко, но редовно... нещата пак се уредиха. Започнах да свиквам с тъпите акули, честна дума.

И после, миналата година, Дейви се свърза с мен да ми предложи сериозен проект. Не бях сигурен искам ли да приема тази работа... наистина не бях! Само че, междувременно, ВК-паркът взе да върви катастрофално на зле и предпочетох да се омета, докато е време.

Така дойдох тук на Стената, понеже беше евтино, и понеже офисът беше на три спирки на вътрешния рейсов – не ме питайте защо напредничавите КТ-компаниите си бяха харесали точно това каре, съвсем извън Центъра и на практика в Производствения сектор. И така започнах работа отново... истинска работа в истинска фирма.

Когато болката в хълбока и глезена ме накара да се изключа, вече минаваше един. Поръчах си поредния синтетичен бълвоч за обяд – как да не протестират вътрешностите ми после! – полях го с бира и се проснах в леглото. Не си правя труда да го оправям сутрин; пуснах си 3D-видеото, заметнах се с одеалото и се втренчих с невидящ поглед в новините.

Обичам детските предавания. Предполагам, че просто съм едно непорастнало дете на кажи-речи христовата възраст. Обичам и някои сериали, макар че са досадна работа. Всичко останало не ме вълнува – човешки гласове и фигури да разведряват самотния ми следобед.

След известно време се усех – напипах на сляпо копчето на 3D-видеото, изключих го и просто се оставих сънят да ме отнесе.

Винаги съм се отличавал с добър сън – нищо не е в състояние да ми го наруши – но напоследък спя твърде много. Нищо чудно, имам ли друг изход за бягство от реалността? Жакването, докато имам пари да си го плащам – и сънят. Той поне нищо не ми струва.

Късно следобед се събуждам, правя си поредното кафе и пак съм на компютъра. Скитам безцелно из Нета – навещавам любимите си кътчета, обикалям призрачните структури на промишлените компании, разглеждам насам-натам. Нямам вдъхновение нищо да пробвам, от сума време работя насила; Корблис сигурно също го е забелязал, но на такива като него не им пука, докато програмите ти действат достатъчно бързо. Когато започнат да се провалят, тогава става лошо – но пък, от друга страна, такива като Корблис просто не ти дават право да се провалиш повече от веднъж.

Боже, какви добри времена бяха! Почти като в „Кронос“. Само дете не бачкахме за себе си, което беше съществената разлика. Имахме дълъг правоъгълен офис с бежово-бели стени; осем работни места и право на безплатен достъп до Транснет. Разполагах с превъзходна новичка конзола, свързана с големия промишлен сървър на компанията... все едно хвърчиш като наслашкан. Хм, да, някои от момчетата ползваха слашка, разбира се. Не и аз... винаги ме е било страх от загубата на контрол. Пък и не съм рейдър, хакер, нещо такова. Не ми трябва да хвърча, за да си правя базовото програмиране; по-скоро слашката ми пречи да мисля ясно. След мен Дейви доведе още двамина от „Кронос“ и пак си бяхме заедно всички.

Месец-два и потънахме в удобната работна рутина. Сутрин започвахме работа късно: почти на обяд всъщност. Лично аз си ползвах времето да поспя... и евентуално да побачкам на черно. Никога не съм си прекъсвал връзките с Корблис, макар да не съм и вярвал, че само на него ще увисна някой ден. Та, идвахме на работа... преглеждах какво има да се прави, после се жаквах и час-два отделях на Транснет – безплатно ти го дават, промишленачката те подкрепя, как да не яхнеш вълната? Към три зарязвахме работата и отивахме на обяд, всички заедно. Наблизо имаше страхотно ресторантче, истинско имам предвид, никаква синтетика даже и в избора на бири, и не беше скъпо. Позволяваха ни голяма обедна почивка... нормално, не можеш да висиш жакнат в проект по цял ден. След солидното хапване се връщахме да си дороботим, накрая пускахме някоя стрелялка и до късно вечерта оставахме да се трепем един друг. Как да не играеш, когато промишленачката те акселерира като ракета?

Господи, чувствах се като нормален човек отново... колко време – две години или повече? Много беше, във всеки случай... тъй де, не бях

бачкал на място, където да съм сред нормални хора. И аз потънах в работната си рутина – душ преди работа, задължително чисти дрехи. Дори си пообнових гардероба и не забравях да си почиствам дупката на Стената. Господи, да принадлежиш към някаква компания; да си част от колектив... бях забравил колко приятно е това. Позволих си даже да помечтая за след приключването на проекта – велик екип бяхме; нямаше начин да не ни използват и за още нещо след това... добри базови програмисти в днешно време със свещ да ги търсиш посред бял ден.

Когато болката за пореден път ме кара да се изключа, подушвам подозрително почти чистата си тениска, замислям се за момент дали да не взема душ и се отказвам; на кого му пука приличам ли на нормален човек или не. Из стаята се въргалят боклуци, леглото е неоправено, компютърната маса – затрупана с празни кутии от цигари. На кого му пука? Навличам тениската, пъхам кинти в джоба и излизам. Полага ми се вечерната бира – пак надолу по променадата, засядам на обичайната си маса в кафето, пия си бирата и този път взимам „Вътре-вън“, стенаджийската паперка.

Кварталните пияници се събират полека-лека, осветлението постепенно отслабва и в тъмната вода отвъд силовото поле започват да искрят силуетите на дънни риби. Пръсват се панически – вечерната трансконтинентална совалка избучава глухо, гмурва се във входния си тунел... рибите пак се връщат.

Бавно си пия бирата. Не мога да си позволя да пианствам – просто нямам нужните средства. Корблис с дребните си задачи и дребните си пари ми позволява да си плащам наема и да водя празното си съществуване... и толкова.

Накрая се прибирам, недочел „Вътре-вън“, пак засядам пред 3D-видеото. По някое време си лягам.

Него ден бях подранил. Още към три месеца до приключване на проекта; нещата вървяха малко с краката нагоре и, ако трябва да съм честен, всички си бяхме виновни – когато не бачкаш за себе си, не изпитваш и същата стръв за работа. Закъснявахме с крайните срокове на етапите. Предпочитахме да блъскаме стрелялки, вместо съвестно да си изпълняваме задачите до край. Но, по дяволите, това беше корпоративен проект; всички знаят какво е в компаниите и че сроковете никога не се спазват.

Само Дейви беше подранил като мен... И Нордърн, шеф-проектът, метаморф-програмист от съседната стая. Влезе, облегна се на бюрото ми, погледа ме малко как лениво човъркам версия хикс-та на един закучил се алгоритъм, чиито спецификации променяхме вече за незнамкой-си път.

– Трябва да поговорим – отбеляза.

– Секунда само... – отзовах се и блъснах сейва. За следващия проект щеше да става дума, предполагам – или за закучилият се алгоритъм.

Нордърн обаче ме изненада. Наистина заговори за алгоритъма... и малко след това, за факта, че задачата явно не е в областта на базовото 3D програмиране.

– Няма да стане по този начин – поклати глава. – Говорих вчера с едно приятелче от КТ-факултета.

Кимнах. И на мен започваше да ми се струва, че не е този пътът.

– От утре започва – осведоми ме Нордърн. Не метаморф-програмист, по-скоро транснет-комаджия ни трябваше, мен ако пита... и сигурно за такъв ставаше дума. Нордърн винаги се е отличавал с добрата си прогностика.

Пак кимнах, чудех се къде ли ще го сложи. При нас нямаше място за девети човек. Може би при метаморфистите? От друга страна...

– Това означава, – допълни Нордърн, – че засега повече не си ни нужен тук.

Не наблегна на „засега“, по-скоро като че ли се опитваше да ми подаде фалшиво успокоение.

Беше като удар под кръста. Много болезнено. Улуфт. За част от секундата имах чувството, че пропадам в небитието – сърцето ми не бие, не мога да си поема дъх. Цяло чудо, че успях да запазя приветливия израз на лицето си; сигурно бях преbledнял, но наоколо нямаше огледало да се видя. Във всеки случай, гласът ми прозвуча съвършено нормално, когато казах:

– Ами, добре. Ще си разчистя конзолата. Няма проблем.

– Можеш да...

– Утре ще ти я предам. Наистина се надявам транснет-комаджия да оправи работата – ухилих се, съвършено естествено излезе.

– Парите за месеца...

– Да, да, няма проблем! – пак се ухилих. – Отивам да разтребя.

И това беше.

Божичко, имах чувството, че вече съм умрял. Същата вечер, докато се самосъжалявах пред 3D-видеото, се обади едно приятелче от борсата,

със задача. Двумесечен проект, макар и ниско платен. Ако не беше той, сигурно да съм излязъл в океана без маска. Пък и да не забравяме счетоводителката.

Събуждам се все едно изплувам от бездънна помийна яма. Очите ми лепнат за сън, първият ми порив е да се обърна на другата страна и да продължа. Опипом включвам 3D-видеото; 787-ми купол били открили подводната база на атентаторите на совалката, пратили цял отряд подводничари да я атакуват, онези били разбити, сега се канели да торпилират... От изкуствено бодрите гласове на водещите още повече ми се гади.

Обръщам се на другата страна и се втрещвам отчасти в екрана, отчасти в пода, а най-вече в ръба на чаршафа си. Станал е мръсно сив от употреба... кога ли съм се канел да се къпя и да го сменя? На пода под носа ми се въргалят чифт смрадливи чорапи и до тях са хвърлени дрехите ми. Прах, дребни боклучета, цигарена пепел, бирени кутии и тук-там трохи осейват самия под. До 3D-видеото стоят на куп няколко мръсни чинии.

Неохотно спускам крака на пода. Мога да усетя собствената си телесна миризма, докато се дя гол на ръба на леглото, но както всяка сутрин, съм прекалено сънен и неадекватен за да се стресна от самия себе си. Нахлузвам панталоните, отивам да си направя кафе, пътем запалвам цигара. Вкусът в устата ми е отвратителен, все едно някой е пикал вътре.

С кафето и фасата в ръка се връщам и сядам пред компютъра. Най-вече пуша, постепенно на дъното на чашата се събира утайка, по която плуват сметанени съсиреци. Докато шаря из системката си и човъркам частните си проектчета, и се боря със сутрешното гадене, лениво разсъждавам, че е крайно време да направя нещо със себе си. Например да си променя живота... като почна от дребните неща: боклука в утилизатора, почистване на стаята, прането да се занесе в пералнята, да не забравя и чаршафите; и една баня и бръснене няма да ми навредят... може да се подстрижа например. Или да си боядисам косата. И да ида да си ремонтирам глезена и нокътниците. Защо не?

Ровя за цигари из боклучите по бюрото и не намирам. Неохотно се надигам, навличам си вече не съвсем чистата тениска, пъхам кинти в джоба, излизам. Напречният коридор е празен.

От десет съм в счетоводната къща отатък станцията на

совалките... то не е къща даже; счетоводителката и аз – на черно – да си прилагам уменията по базово 3D програмиране, за да ѝ оправям базите с данни; цял ден кръжа във вихъра на многоцветни числа, които за мен нищо не значат, и правя прости формули, и подреждам нещата така, че доходът на Стената да излиза един за пред любимия ни кмет и съвсем различен за истинските стенаджии. Не бих го нарекъл работа – пълна глупост е, сортирам числа на част от процента от потенциала си и скучая безумно. Докато дирижирам вихъра, си мисля за пари – и може би за рейд в Трансет, чрез който да ги смъкна от някой балък, но няма да го направя... мърляч съм си, и ми липсва инструментариум, и това не става без подкрепата на яка промишленачка. Рейдърите го имат; аз не.

И вечер, с бира на обичайната ми маса в кафето продължавам да витая лениво. И сутринта е свършено същата. Очаквам нещо да се случи. Историята на моя живот.

КРАЙ

© Елена Павлова

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1008>]